

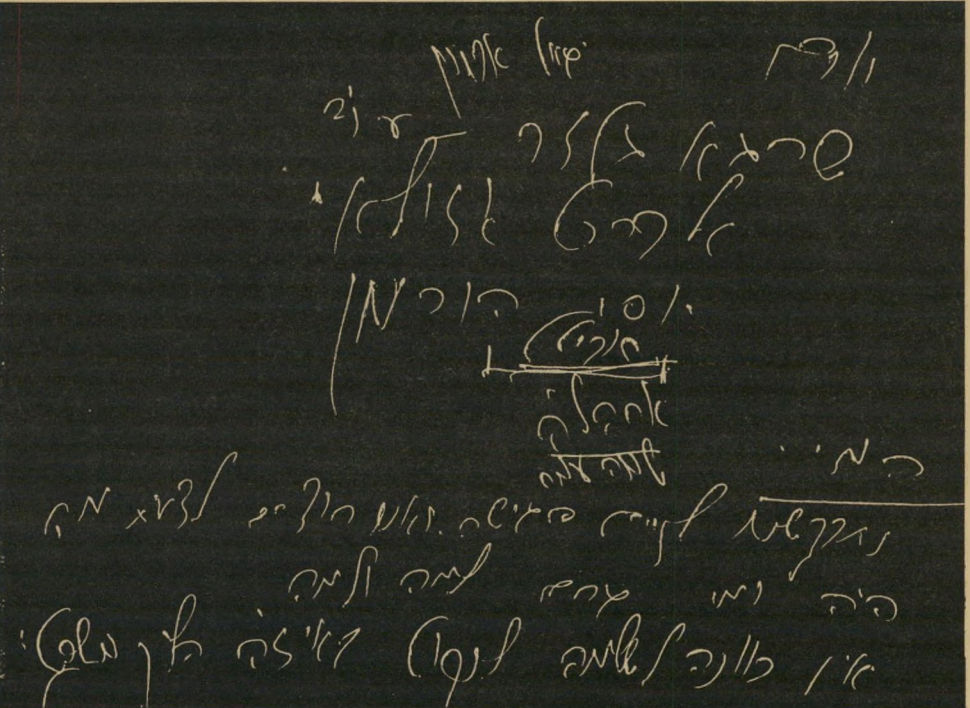

העולם הזה" מפרסם לראשונה את הפרוטוקול הסודי של הפגישה, שהיועץ המישפטי עומד להחליט השבוע אם להעמיד בגללה לדין את משתתפיה וביניהם ח"כ זומר ושני עורכי־דין בכירים

שיבוע עמודים צהובים בכתב־ידו הגדול והמרושל־משהו של ארנון. בניגוד לפירסומים שונים. כאילו נמסכה הפגישה שעתיים ואף יותר. על־פי קריאה בקול רם של הפרוטוקול אני מעריכה את משכה בין 20-30 דקות. לא יותר. חברה־הכנסת עמר - העילה לתחילת הפרשה - לא פצה במשכה את פיו כלל, ונהג על־פי הנחיות פרקליטו דאז, רם כספי. אגב, יש המעריכים כי ההאשמות המקוריות בדבר שרותו הצבאי של עמר תיפולנה השבוע לטובת הפגישה שהתקיימה בגללו. הפגישה לא התקיימה ביוזמת הצד של עמר. ועל כך מצביע הפרוטוקול המפורסם בזאת לראשונה.

ביום הרביעי, ה-8 בינואר 1986, נקבעה פגישה במשרדו של עורך־הדין יגאל ארנון, לסביבות השעה 7 בערב. היה זה בעיקבות פירסומים נגד חברה־הכנסת שלמה עמר, כאילו השתמט משרות צבאי בלבנון. תמורת מתן שוחד. הפגישה רבת־המשתתפים (שמונה במיספר) התחילה באיחור של שעה וחצי, עקב איחורם של המאשים אלברט אזולאי מקריית־שמונה ופרקליטו החיפאי, שרגא בלזר. כעבור כמה חודשים נסקה הפגישה לכותרות לכותרות וזכתה בכינוי המזור. הפגישה הלילית. השאר כבר שייך להיסטוריה: בתחילה לא נמצא פרוטוקול הפגישה, שניהל עורך־הדין ארנון. הוא פשוט נעלם. מאוחר יותר הוא נמצא על־ידי דליה, מזכירתו של ארנון -

הפגישה הלילית

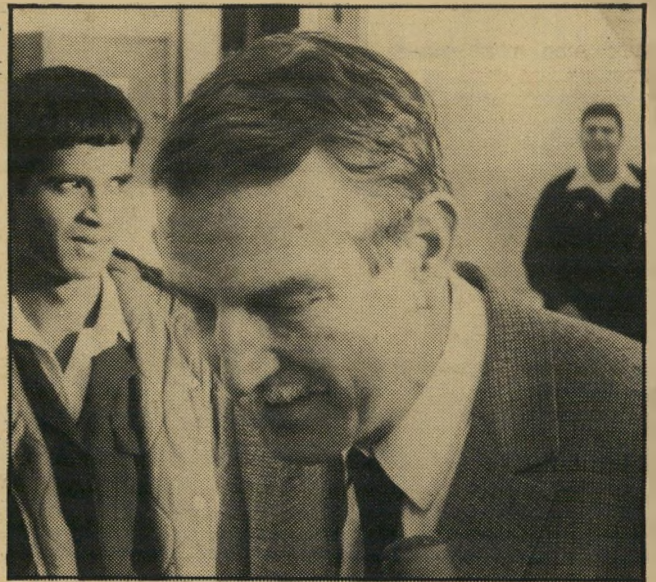

יורם (כספי): נתבקשנו לקיים פג"י אזולאי, יגאל ארנון, שרגא בלזר (פרקליטו של ברעמי), אלברט אזולאי, יוסי הוכמן (בכיר באגד), אביטל (למברסקי) ואהלה יקים - שניהם קציני־מישטרה ברימוס, ששימשו כ"חוקרים פרטיים בשרותו של עמר, שלמה עמר. ר"מ (כספי): נתבקשנו לקיים פג"י שה ואנו רוצים לדעת מה היה ומי גרם למה ולמה. אין כוונה לשלמה לנקוט באיזה הליך מישפטי, וכל זאת מתוך כוונה שהעובדות תונחנה על השולחן. התניתי שני תנאים, אחד שהאיש יופיע עם עורך־דין, ושיהיה עו"ד נוסף שאינו קשור - וביקשתי מיגאל ארנון שיהיה נוכח ומארח. הערה אישית - מעולם לא פגשתי אותו. יורם: אלברט עובר אצלי. ראיתי לנכון לאחר שייברתי איתו שגם כוונתו בשיחה עם העיתונאי לא היתה לו ידיעה שהעניין יתגלגל למה

פגשתי מיספר פעמים לחיים חן, ואמר לי בנושא שלך רק שלמה עמר מטפל. פגשתי שלמה עמר בת"א. אמרתי לו שלא בסדר. קיבלתי מיכתב פיטורין. אמר לי: אני יכול לעשות הכל, מוכרחים לפטר, עכשיו חתמתי על פיטורי 137 עובדים. אמרתי תודה רבה ויצאתי. יורם: לי אמרת שכשלקחת את הצו, שלמה לא היה. אלברט: הוא היה במישר. יורם: כך אמרת. אלברט: לא דיברתי איתו אבל הוא היה שם. באתי אמרתי שלום. לחץ לי יד ונתן לי הצו. ביום הגיוס בא שלמה לקריית־שמונה לתחנת אגד. הלכתי לתרלק עבור שלמה את האוטו. כספי: אתה שומע מה שיוזם אמר. יורם: הרי לי אמרת שעל עניין הצו נודע לך משטרית ואלי מור, ושלמה לא היה. אלברט: האמת; אני כבר לא זוכר. יוסף: אני חושב שאלברט לא סיפר את לב העניין; לפני הרבה חודשים הוא קיבל טלפון ממרדכי גילת וגילת לחץ עליו, ובמשך החודשים הוא נדבק לסיפור. כספי: זה לא שייך. זכותו של גילת לעשות כרצונו. הוא לא בעניין. ברגע זה נתברר שאלברט הוזמן לחקירה במצ"ח ולכן הוחלט להפסיק את השיבה. (דברים אלה רשומים ב"מקור בצד, באלכסון, בתחתית העמוד האחרון של הפרוטוקול).

לגיבור. הלכנו שלמה אלי ואני. נגשנו ללומי. היה עסוק, לומי ביקש מאיתנו להתחבא מאחורי בניין, עד שיסעו האנשים. שלמה לא דיבר איתי לפני שלקחתי ממנו את הצו, ובסוף רק אמר לי תודה. שלמה לא הבטיח לי דבר. נכון שלמה נסע עם אלי מור ואני נסעתי עם האוטו שלי לגיבור. הייתי במדים, אני חושב כך. אני לא זוכר. כמה ימים אחרי כן, יום או יומיים אחרי כן, שאלתי את אלי מה הסיכוי שלי לחזור לאגד. אמר לי שיש לי סיכוי, שאלתי אחרי כמה ימים את שלמה מה הסיכוי שלי לחזור לאגד. אמר שיבדוק, אחר כך אמרו לי שעללי ננסוע לברוך פלוטניצקי והוא אמר לי שנתקבלתי לעבודה. ראובן שור אמר לי שמצידו הכל בסדר. עליתי לשלושה חודשים לקריית־שמונה, ואז קיבלתי מיכתב פיטורין לקראת, כתום 11 חודש. ניסיתי לתפוס את שלמה בטלפון, לא השגתי. נסעתי לחיפה ומצאתי את שלמה יושב במישר עם חיים חן. בהתחלה אמר שאין לו זמן לראותני כי עסוק בכ"חירות. אמרתי לו שמוכרח לראותני לשתי דקות. באתי עם שלמה קוך. הראתי לו המיכתב, אמר שיטפל בזה. אחרי זה דני קפח התקשר לסניף קריית־שמונה, אמר לי שאגיע אליו. באתי, אמר לי: אני מחזיר אותך לשלושה חודשים לחברת־השמירה, ותוך שלושה חודשי שים אלה נזמן אותך לבריקות רפואיות וועדת־קבלה.

אלברט: בעבר עברתי כחניך באגד. יורם: אלברט מיוזמתו רץ לנסות לעזור לשלמה, אפילו בלי שלמה ידע וחשב ששלמה חייב לו חוב מוסרי. אביטל: הכרם של אלברט המליצו עליו בפני אלי מור. הלך אלי מור לפוצניצקי, והיה תקן של מכונאי, ואין שום קשר לשלמה עמר. יורם: זה שהועברתי לחברת־השמירה זה סידור מקובל, כדי שלא יקבל קביעות, אז החלטתי לעזוב חברת השמירה אחרי שלושה חודשים מצאתי עצמי בחוץ. אלברט: הייתי בצבא, שלמה הגיע לקריית־שמונה עם צו מילואים, עד כמה שאני זוכר היה כתוב בצו: סיפוח לנבטיה. זה היה בסוגריים (שרות פעיל לנבטיה). עד כמה שאני זוכר, קראו לי לסניף אגד בקריית־שמונה או שהס' תובכתי שם. קרא לי אני שטרית, הסדרן. אלי מור תפס אותי, אמר לי: עמר קיבל צו־מילואים. צריך לעלות לנבטיה, תראה מה תוכל לעשות. שלמה היה שם. לקחתי ממנו את הצו. הלכתי לטלפון, טילפנתי לקצין כוח־אדם מילואים, עמוס בוכניק. אמרתי לו שיש לי משהו שאני רוצה שישאירו בגיבור ושלא יעלה לנבטיה. אמר לי תפנה ללומי. פניתי ללומי, נסעתי לגיבור. בסוף לומי הסכים ששלמה ישאר. אמרתי לאלי שהכל סודר וכי נצטרך ללכת יותר מאוחר לגיבור. כי עכשיו מעלים את כל המגויסים

פרקליט ארנון ברגע זה נתברר...

האם הבטיח לך שסודר לך שתעבוד באגד תמורת הנ"ל. ההתרשמות שלי שאלברט רץ לעזור מבלי אפילו לדעת היכן מיועד שלמה עמר לשרת. לפי דעתי, מי שהיה או מוצב לגיבור - היתה הנחה שייילך ללבנון. עו"ד גלזר: מיהו בסה"כ אלברט שיכול לדעת איפה עמר מיועד לשרת, או שיכול לעזור. לפחות שלושה ממשתתפי הפגישה הם בעלי־שם: הח"כ שלמה עמר, רם כספי ויגאל ארנון, שרשם את התירשומת. אולם נראה שאין הכוונה לאיש מהם. אלא למישהו שארנון ראה באותו היום בפעם הראשונה, ושכח את שמו. השם האמיתי הוא בלזר. ארנון לא הכיר אותי קודם לכן, ולכן טעה.